

natelný odpor, nebyla možná, nemůže nic změnit na tom, že zákonodárce, ponechav při vydání rozlukového zákona netknutým ustanovení §u 1266 obč. zák., setrval na tom, že při rozluce manželství jen nevinný manžel požadovati může na druhém plně zadostučinění a že proto i po vydání rozlukového zákona manžel zadostučinění se domáhající založiti může svůj nárok jedině na vině druhého manžela jako právním důvodu. Nejde zde proto o mezeru v zákoně, kterou jest ve smyslu §u 7 obč. zák. vyplniti, neboť tento názor z předpisů o rozluce manželství nyní platných vyvoditi se nedá. Proto předpis §u 1266 obč. zák., třebas by s ohledem na změnu předpisu o rozluce manželství rozlukovým zákonem zdál se tvrdým, zůstává zákonným předpisem, jímž soudy za všech okolností musí se řídit. Skutečnost, že bylo rozhodnuto o rozluce manželství právoplatně teprve za tohoto sporu, nemá významu, poněvadž žalobkyně až do právoplatného rozhodnutí sporu na základě povoleného jí prozatímního opatření výživné jí přiznané, na žalovaném vymáhala, ba na ně dokonce ještě po pravomoci rozsudku o rozluce manželství obdržela 864 Kč.

Čís. 5720.

Byl-li objednán adresář a objednáno zároveň uveřejnění v něm adres a firmy objednatelovy, jest objednatel povinen adresář odebrati přes to, že v něm nebyly uvedeny jeho adresa a firma tak, jak bylo umluveno.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 1642/25.)

Žalovaná firma objednala od žalujícího vydavatele adresář města Prahy a zároveň ujednala, že bude adresa žalované uveřejněna v první části adresáře a její firma pod hesly: dříví, uhlí, technické potřeby. Žalobce uveřejnil firmu žalované pouze pod heslem »uhlí«. Proti žalobě o kupní cenu za adresář namítla žalovaná, že žalobce nedostal svému závazku, uveřejniti firmu žalované pod všemi třemi hesly a že proto není žalovaná povinna, přijati adresář. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Z objednáacího listu ze dne 18. dubna 1923, z něhož žalobce odvozuje nárok na zaplacení objednaného adresáře, zřejmě vysvítá, že objednávka adresáře byla samostatnou smlouvou, jejíž splnění nebylo nikterak závislým na řádném provedení objednaného díla, t. j. uveřejnění adresy žalovaného v první části adresáře a uveřejnění jeho firmy pod třemi různými hesly v druhé části adresáře. Objednávka adresáře byla kupem (§ 1053 a násl. obč. zák.), poněvadž měla býti dodána za ujednanou kupní cenu movitá věc, určená dle druhu, při čemž objednatel na způsob a postup provedení, zejména uspořádání látky, neměl pražádného vlivu. Objednávka uveřejnění adres a firmy jest dle své povahy

smlouvou o dílo ve smyslu Šu 1151 a násl. obč. zák. Že by byla bývala výslovně smluvěna vzájemná spojitost všech tří smluv v ten způsob, že nesplněním pokud se týče nenáležitým splněním jedné z nich mají pozbyti platnosti všechny, nebylo vůbec tvrzeno. Jestliže žalobce nezařadil do adresáře firmu žalovaného také pod heslem »Dříví« a »Technické potřeby«, porušil tím nepochybně smlouvu. Tím však nebyla nijak dotčena povinnost žalovaného, aby dostal svému závazku ze smlouvy, pokud jest smlouva trhovou, zvláště když jiných závad, jež by ustoupení od této smlouvy opodstatňovaly, vůbec neuplatnil. Lze připustiti, že měl žalovaný zájem, aby adresy jeho a jeho firmy byly dle objednávky pojaty do adresáře, by tak jeho podnik uveden byl ve známost nejširším kruhům, což jest právě účelem adresáře. Pokud však šlo o jeho vlastní informace pro jeho obchodní potřeby, vyhovoval adresář úplně, neboť po této stránce nemělo opomenuté uveřejnění adres významu a nebyly s tohoto hlediska vady adresáře takové, by odůvodňovaly jeho odmítnutí (§ 932 obč. zák.). Zda uveřejněním adres vzešla žalovanému škoda, a jaká, a zda žalobce z této škody je práv, jest otázkou pro sebe. Poněvadž cena adresáře není spornou, jest žalobní nárok opodstatněn a proto právem odvolací soud, změniv rozsudek prvního soudu, vyhověl žalobě.

Čís. 5721.

Přihlásil-li vynálezce patent k rejstříku na jméno své a na potom i toho, kdo se podle úmluvy měl na vynálezu účastniti kapitálově, jest oprávněn domáhati se pořadem práva na společníku, by naň převedl zpět podíl na vynálezu, pakliže společník nesplnil podmínky kapitálové účasti.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 1662/25.)

Žalobce přihlásil roku 1915 na své jméno k rejstříku patent ochranného nátěru proti rezavění železa. Roku 1921 přihlásil žalobce v podstatě též vynález k rejstříku na jméno své a žalovaného, jenž se měl na podniku účastniti kapitálově. Ježto žalovaný nesplnil podmínek kapitálové účasti, domáhal se na něm žalobce žalobou, by převedl na něho svůj podíl na vynálezu a by svolil, aby na základě pravoplatného rozsudku byl v patentních rejstřících převeden podíl žalovaného na žalobce. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, zjistivše totožnost obou patentů. Odvolací soud uvedl v důvodech: Poněvadž žalobní prosba zaručuje staršímu vynálezu žalobcovu ve smyslu Šu 54 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. přednost před pozdějším vynálezem společným a také umožňuje, by žalobce práv z přihlášky patentu ve smyslu Šu 8 téhož zákona po stránce průmyslové výroby a obchodnický výhradně zužitkoval, vyhověl prvý soud správně k tomu se ne-soucí žalobní prosbě, proti níž žalovaný námitek nečinil.

N.e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.